

jeg kunde fremdrage, men jeg skal ikke gøre det, naar jeg ikke særlig bliver opfordret dertil.

Senere søgte det ærede Medlem en ny Ansættelse i Konsulkarriøren, men fik Afslag derpaa. Ogsaa under den nuværende højtærede Udenrigsminister søgte han Ansættelse igen, men fik den Besked, at Ministeriet kunde ikke genindsætte ham, og der tilføjes: „Med Hensyn til Deres Udtalelse om, at det senere er godtgjort, at Deres Afskedigelse skyldes urigtige Forudsætninger, beklager jeg“ — det er alt-saa den nuværende højtærede Udenrigsminister — „at jeg ikke i Deres Skrivelse har fundet noget Bevis for denne Antagelses Rigtighed.“

Der var, som sagt, mange andre Ting, jeg kunde anføre; jeg skal blot endnu nævne, at derovre fra Buenos Ayres kom en Forespørgsel til Ministeriet om, hvorvidt den danske Stat hæfter for de Værdipapirer, Dokumenter, Penge og deslige, som man i Anledning af Dødsfald eller ved anden Lejlighed betror Konsulen. Hvad der sigtedes til ved Forespørgselen, ved jeg ikke, men det er betegnende nok, at den fremkommer. Af den statistiske Redegørelse, som det ærede Medlem har givet i sine Optegnelser, ses det, at de fleste Sager dreje sig om Modtagelse, Opbevaring og Udlevering af Penge, Værdipapirer og Dokumenter, der var ikke mindre end 139 saadanne Sager i 1902. Hvorledes man kan lade en Mand, som formodentlig er insolvent, som staar i Gældsforhold, som han ikke kan klare, og som maa leve under, hvad der er passende og anstændigt, være Modtager og Opbevarer af Dokumenter, Penge og Værdipapirer, tror jeg nok vil findes at være en Gaade. Hvis Ministeriet havde fundet sig i det længere, vilde man sikkert have sagt: Det maa være Bureauidioter.

Jeg skal slutte hermed. Jeg har været nødt til her at fremlægge et Billede af en meget tarvelig Embedsmand, og der er overfor ham kun begaaet en eneste Fejl, det er den, at man har set for meget gennem Fingrene med ham og ikke afskediget ham for længe siden. Dette er først sket, da det blev absolut nødvendigt. Hvis det høje Ting tror, at det var mig en Glæde, tager det fejl. Jeg har i og for sig Sympati med dem, der paa Grund af uheldige Pengeforhold komme galt af Sted, og kunde jeg med god Samvittighed have frelst Manden, havde jeg ogsaa gjort det, ligesom jeg er mig bevidst, at jeg i hele min Embedstid har gjort mit bedste

for at hjælpe paa den vedkommende og beskytte ham.

Forslagsstilleren (Fraenkel): Det skulde være mig en let Sag at pille hver eneste Indvending, som her er gjort mod, hvad jeg har sagt, fra hinanden og vise Dem, hvor fuldstændig løst et Grundlag disse Indvendinger i Virkeligheden hvile paa. Men det er klart, at dertil vilde udfordres en langt længere Tid end den, jeg kan vente at have til min Raadighed her. Det er let at opstille Paastande; det kan gøres i kort Tid, men naar jeg har maattet bruge forholdsvis lang Tid til, hvad jeg har haft at sige, er det, fordi jeg stadig har underlagt mine Paastande med Beviser, men det have vi ikke hørt noget om fra den anden Side. Og er der blevet her og der anført en eller anden Ting, skulde De blot vide, hvad det er for Folk, den ærede Taler, der lige har afsluttet, lader sig dække af.

Men mellem alt det, som er usandt af, hvad der er blevet sagt, vil jeg drage en Ting frem, som er sand, og den viser meget karakteristisk tilbage baade paa Udenrigsministeriet som saadant og paa det ærede Medlem for Højrup (Deuntzer). Jeg har virkelig en Gang i en af de mangfoldige Indberetninger, jeg har skrevet om økonomiske Spørgsmaal, begaaet en Fejl. Jeg skal sige dem, hvordan det gik til, jeg husker meget nøjagtig Sagen. Jeg var stærkt overarbejdet, jeg havde arbejdet til Kl. 3—4 om Morgenen paa denne Afhandling. Jeg havde skrevet tidligere til Udenrigsministeriet, at Arbejdet stillede saa store Krav til min Tid, at jeg maatte bede om Undskyldning, hvis en eller anden Lapsus skulde have indsneget sig. Jeg havde aldrig Tid til at skrive Kladder paa mine Ting. Og den Indberetning, jeg skrev, maatte paa Posthuset samme Nat, fordi jeg ikke vilde, at en tilsvarende Indberetning, der afgik med Posten næste Dag til et privat Firma, skulde komme dette i Hænde, før Udenrigsministeriet fik sin Skrivelse. Da jeg læste Beretningen igennem mellem 3 og 4 om Morgenen — det var en lang Indberetning —, følte jeg, at der i 2den — 3die Plan, et eller andet Sted var en Fejl. Men oprigtig talt, De ved, at man kan være saa overarbejdet, at Hjernen slaar Klik. Jeg kunde ikke finde Fejlen, og jeg sendte saa det hele af Sted. Fejlen angik meget rigtigt et Forhold, som Landbruget er meget ømfindtligt for. Men hvad gjorde saa min nærmeste foresatte med denne Indberetning? Han sendte